Κοινότητα Ευθύνης (Verantwortungsgemeinschaft): Το νέο, εξελιγμένο υποκατάστατο γάμου στη Γερμανία (Θεόδωρος Ντρίνιας)

Categories : ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ

Date : 11 Φεβρουαρίου, 2024

Ενώ στη χώρα μας κορυφώνεται η αντιπαράθεση για το νομοσχέδιο περί γάμου των ατόμων ιδίου φύλου, το οποίο η κυβέρνηση Μητσοτάκη εισήγαγε προς ψήφιση στη Βουλή, στις χώρες που του έδωσαν την έμπνευση να «εκσυγχρονίσει» και τη δική μας ευρω-βαλκανική απόληξη, η συζήτηση πια έχει ανέβει σε άλλο επίπεδο.

Στη Γερμανία, αυτές τις μέρες, συζητιέται το υπό διαμόρφωση σχέδιο νόμου για τη νομιμοποίηση των **Κοινοτήτων Ευθύνης**. Στην ουσία, πρόκειται για ένα διευρυμένο σύμφωνο συμβίωσης, με τη διαφορά ότι θα μπορεί να αφορά μια**ομάδα ατόμων**, από δύο έως έξι (άγνωστο γιατί όχι οκτώ)! Σύμφωνα με τις κατευθυντήριες γραμμές του εκεί Υπουργείου Δικαιοσύνης, ο νέος θεσμός συμβίωσης θα επιτρέπει «*σε δύο ή περισσότερους ενήλικες να αναλάβουν νομική ευθύνη ο ένας για τον άλλον, πέρα από τις σχέσεις αγάπης ή τον γάμο*». Το σχέδιο θα νομιμοποιήσει την «*ποικιλομορφία του σύγχρονου τρόπου ζωής*» και των αντίστοιχων ποικίλων σχέσεων συμβίωσης. Τα συμβαλλόμενα πρόσωπα θα «*μπορούν να επιλέγουν μεταξύ σταδίων και ενοτήτων με σαφώς καθορισμένες νομικές συνέπειες*», ανάλογα με το επιθυμητό επίπεδο ευθύνης. Για παράδειγμα, την απόφαση περί κηδεμονίας, την άρση της υποχρέωσης εμπιστευτικότητας για τους ιατρούς, την απόφαση για επέμβαση υγείας, ζητήματα κληρονομιάς κλπ.

Το περίεργο είναι ότι ενώ στο κείμενο των βασικών σημείων αναφέρεται ότι

προϋπόθεση για τη σύναψη του ομαδικού συμφωνητικού θα πρέπει να είναι η ύπαρξη μιας «*πραγματικής προσωπικής σχέσης εγγύτητας*», πουθενά δεν ορίζεται η ακριβής φύση αυτής της σχέσης, παρά μόνο ότι δεν θα ελέγχεται από το κράτος! Όπως πάντα σε αυτές τις περιπτώσεις, τη σκόπιμη θολούρα των χαρακτηριστικών του «καινοτόμου» θεσμού έρχονται να την καλύψουν ωραιοποιημένα παραδείγματα από το Υπουργείο Δικαιοσύνης (π.χ. δύο ηλικιωμένες γυναίκες που ζουν χωρίς σύντροφο ή συγγενείς και αλληλοϋποστηρίζονται) ή από τους υποστηρικτές του σχεδίου νόμου που βρίσκονται σε πληθώρα στον κυβερνητικό συνασπισμό Φιλελεύθερων-Πρασίνων-Σοσιαλδημοκρατών, ο οποίος και το προωθεί προς ψήφιση, (π.χ. στενές φιλίες ζωής μεταξύ ατόμων ή μεταξύ ανήμπορων ατόμων και των φροντιστών τους). Και φυσικά τα πράγματα δεν είναι έτσι όταν εισάγεις ένα θεσμό χωρίς προϋποθέσεις, πέρα από τη «στενή σχέση», και χωρίς δυνατότητα ελέγχου. Ήδη, ο επίτροπος για ζητήματα των Queer της Ομοσπονδιακής Κυβέρνησης, και στέλεχος των Πρασίνων, **Sven Lehmann**, πανηγυρίζει και θεωρεί ως πραγματική «πρόοδο» για τα queer άτομα το σχέδιο νόμου, καθώς τα βοηθάει να προστατεύσουν νομικά την «επιλεγμένη οικογένειά» τους, αφού «*για τις λεσβίες, τους γκέι ή τα τρανς άτομα, είναι συχνά η επιλεγμένη οικογένεια που έχει πάρει τη θέση της οικογένειας καταγωγής λόγω απόρριψης μετά την αποκάλυψη* (του προσανατολισμού τους)». Επομένως δεν θα είναι μόνο οι «γριούλες» που προστατεύονται και νομιμοποιούνται, αλλά και εραστές, φίλοι των εραστών, τα υιοθετημένα παιδιά τους που όλοι μαζί θα δίνουν νομική μορφή στην «επιλεγμένη οικογένειά» τους, ζώντας σε μια **κοινότητα ευθύνης**. Επιπλέον, σύμφωνα με κάποιους πολέμιους του νομοσχεδίου, είναι ακόμα πιο παραδοσιακές «ανάγκες» που έρχεται εμμέσως να καλύψει το νομοσχέδιο. **Ως γνωστόν, στη Γερμανία ανθεί η καλυμμένη πολυγαμία στους κόλπους των Μουσουλμάνων μεταναστώ**ν (ιδιαίτερα των Αφγανών), με το 40% αυτών των περιπτώσεων να αφορά γάμους με ανήλικες, κατά την UNICEF. Με την επίκληση της «στενής σχέσης» γιατί να μην νομιμοποιείται και αυτή η «πολιτισμική ιδιαιτερότητα»; Φαίνεται ότι για το γερμανικό κράτος, που ακολουθεί κατά γράμμα τις αρχές του Χαμπερμασιανού «συνταγματικού πατριωτισμού», τίποτα δεν μπορεί να μη λυθεί «ορθολογικά», ακόμα και οι πιο ανορθόλογες δοξασίες, οι πιο υβριδικές ερωτικές-φιλικές-οικονομικές (-εκμεταλλευτικές;) σχέσεις της μεταμοντέρνας κοινωνικής σούπας, αρκεί να τους δώσεις ένα όνομα, να επινοήσεις ένα θεσμό και να τις νομιμοποιήσεις.

Ερχόμενος, λοιπόν, να επιβεβαιώσει εμμέσως τους σκεπτικιστές και τους πολέμιους του σχεδίου νόμου, ο εισηγητής του, Υπουργός Δικαιοσύνης και στέλεχος των Φιλελευθέρων, **Marco Buschmann**, παραδέχτηκε ότι πολλές από τις ρυθμίσεις του νομοσχεδίου θα μπορούσαν να γίνουν (και γίνονται) εύκολα με την υπάρχουσα νομοθεσία διαμέσου ιδιωτικών συμφωνητικών και πληρεξουσίων, απλώς τώρα θα γίνονται ακόμα πιο εύκολα αφού «*μπορείς να κάνεις τα πάντα με μια κίνηση στο συμβολαιογράφο*» και επιπλέον, και εδώ είναι το «ζουμί», «*η κοινότητα ευθύνης έχει* ***συμβολική προστιθέμενη αξία****. Όποιος μπαίνει σε αυτήν δίνει σε μια κοινωνική*

σχέση δομή και θετικό όνομα.»

Αφού, λοιπόν, η πυρηνική οικογένεια στη Δύση διαλύεται υπό το βάρος των αλλαγών στις οικονομικές σχέσεις και τις κυρίαρχες σημασίες του ατομισμού και της καταναλωτικής απόλαυσης της ώριμης νεωτερικότητας, τα μοναχικά άτομα καλούνται να ανασυνθέσουν διευρυμένες «επιλεγμένες οικογένειες», ως **κοινότητες γούστου** πλέον. Ο κόσμος μας γίνεται θαυμαστός, αλλά καθόλου νέος.

(Πηγή: ardin-rixi.gr*)*